

РЕШЕНИЕ

№ 292

гр. София, 05.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 08.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **5768** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България.

Делото е образувано по жалба от И. С. - гражданин на М., против ОТКАЗ, рег. № 5364р-19995/14.08.2024 г. на директора на Дирекция „Миграция“ - МВР да бъде издадено разрешение за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България, по Заявление, рег. № Г-1510/25.04.2024 г. С Решение № 26973/13.12.2024 г. по адм. дело № 9019/2024 г. 9^{-ти} състав на АССГ е отменил отказа с мотиви за липса на задължително изискуемо за случая становище на ДА „Национална сигурност“. Тези мотиви са дискредитирани от състав на Четвърто отделение ВАС с Решение № 5585/28.05.2025 г., по адм. дело № 2333/2025 г., което означава (арг. чл. 226, ал. 1 АПК), че настоящият съдебен състав дължи да се произнесе относно законосъобразността на отказа, от гледна точка съответствието му с материалноправната норма на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ, използвана като основание да не бъде издадено разрешение за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

Оспорващият не се явява и не е представяван.

Ответникът, посредством юрисконсулт – пълномощник поддържа оспорването на жалбата и заявява претенция за юрисконсултско възнаграждение.

Доказателствата, съставляващи административната преписка и тези, представени от адвоката на жалбоподателя са обсъдени от Съда при първоначалното разглеждане на делото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Констатирано е и с касационното съдебно решение, че: с процесното заявление чужденецът е

кандидатствал за получаване право на постоянно пребиваване, на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, т.е. - като лице от български произход, което означава, че за случая е приложима облекчената процедура, регламентирана с чл. 11, ал. 5 ППЗЧРБ и конкретно хипотезата на представен трудов договор, сключен за минимум шест месеца и регистриран в НАП. Процесният отказ е мотивиран с извод за предоставени от заявителя неверни данни, като заявил адрес в [населено място], на който не пребивава, респ. – представената декларация по чл. 92, ал. 3 от Закона за гражданската регистрация (л. 36 от първото дело) от собственика на недвижимия имот, с нотариално заверени подписи „въвежда административния орган в заблуждение“. Тези изводи се основават на следните, приети от Съда факти, неоспорени от страна на жалбоподателя, а именно: според докладна записка от полицейски инспектор, на 10.07.2024 г. около 10 часа полицейски екип от Сектор „Изпълнения на ПАМ“, Отдел „Противодействие на незаконната миграция“ посетили декларирания адрес в [населено място], на [улица], ет.1, ап. 3, но установили, че И. С. - граждани на Република М. не живее в жилището, което се обитавало от двама други мъже с молдовски национални паспорти - В. К. и А. Кара; направената справка в Информационната система за граничен контрол показала, че И. С., непосредствено след подаване на заявлението е напуснал територията на РБ, на 26.04.2024 г. в 03, 46 часа и влязъл обратно, съответно на 18.07.2024 г.

Съдът намира жалбата за основателна.

Материалноправните основания, регламентирани с чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ за отказ да бъде издадено разрешение за пребиваване, или за продължаване срока на пребиваване са тези по чл. 10, ал. 1, т.т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 – 23 с.з. Нормата на чл. 10, ал. 1, т. 23, използвана от ответника по настоящото дело като основание да бъде постановен процесният отказ е императивна и задължава компетентният орган да откаже издаване разрешение на чужденец, който „е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни“. В процесния случай ответникът е приел конкретно, че заявителят е декларирал неверни данни, а именно, че пребивава на адреса, за който стана дума по - горе.

Настоящият съдебен състав приема, че ответникът не установи и не докажа по несъмнен начин наличието, по отношение И. С. - гражданин на М. основанията за отказ, по смисъла на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ. Цитираната норма на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ изисква алтернативно „предоставяне на документ с невярно съдържание“ или „деклариране на неверни данни“. Според ответника документът с невярно съдържание е декларацията по чл. 92, ал. 3 от Закона за гражданската регистрация, подписана от собственика на недвижимия имот а неверни са данните, заявени от чужденеца, а именно че пребивава на адреса. Деклариране в този смисъл е въведено като задължително изискване с нормата на чл. 34, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ, която обаче изисква чужденецът да представи „доказателства за осигурено жилище“, но не въвежда условие за пребиваване в същото жилище. Ответникът е приел (т. 3 от мотивите на процесния отказ), че към заявлението са приложени изискуемите документи по чл. 34, ал. 1 ППЗЧРБ, което означава и „доказателство за осигурено жилище“ (т. 3 от чл. 34, ал. 1), но в административната преписка липсва договор за наем. Това автоматично определя отказа като постановен в нарушение изискването на чл. 35 АПК. От друга страна ответникът, освен докладната записка и сведенията от двамата граждани на М. не сочи и не представя доказателства, посредством които да дискредитира доказателствената стойност на приложената декларация на л. 36 от делото, с която впрочем идентифициралото се като собственик на жилището, на [улица], ет.1, ап. 3 е декларирало съгласие, на адреса да бъде регистриран, вкл. И. С.. Ответникът не доказва, че С. не е бил надлежно регистриран на адреса, понеже не представя доказателства в тази връзка. От това следва, че не може да бъде прието последният да е декларирал неверни данни, съответно – да е

представил документ с невярно съдържание. Липсват данни полицейските инспектори да са разговаряли със собственика на жилището, който е декларирал съгласието си С. да бъде регистриран на адреса. В процеса на административното производство, свързано с разглеждане на процесното заявление административният орган е бил задължен да се съобрази с разпоредбите на чл. 35, чл. 170, ал. 1 АПК, като е имал процесуалната възможност: да изиска от собственика на имота лично обяснение; да разпорежи последваща проверка. О. краен извод, че „чужденецът е декларирал неверни данни“ не съответства на условието, по смисъла на 34, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ, за представяне „доказателства за осигурено жилище“ и не опровергава доказателствената стойност на обсъдените, и представени от чужденеца частни и официални документи. Следва изрично да бъде подчертан и фактът, че в Отказ, рег. № 5364р-19995/14.08.2024 г. директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР е признал, че И. С. „се намира на територията на страната към настоящия момент“, което означава към датата на постановяване на отказа – 14.08.2024 г.

Постановеният от директора на Дирекция „Миграция“ – МВР Отказ, рег. № 5364р-19995/14.08.2024 г. подлежи на отмяна. Административната преписка следва да бъде изпратена на същия административен орган (чл. 173, ал. 2 АПК), който, след като се съобрази със задължителните указания, дадени с настоящото решение да разгледа отново Заявление, рег. № Г-1510/25.04.2024 г.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. чл. 1, чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата, вх. № 26298/12.09.2024 г. от И. С. - гражданин на М. ОТКАЗ, рег. № 5364р-19995/14.08.2024 г. на директора на Дирекция „Миграция“ - МВР, с който е отказано издаване разрешение за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република, по Заявление, рег. № Г-1510/25.04.2024 г.

ИЗПРАЩА административната преписка на директора на Дирекция „Миграция“ - МВР (чл. 173, ал. 2 АПК), който, след като се съобрази със задължителните указания, дадени с настоящото решение да разгледа отново Заявление, рег. № Г-1510/25.04.2024 г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: